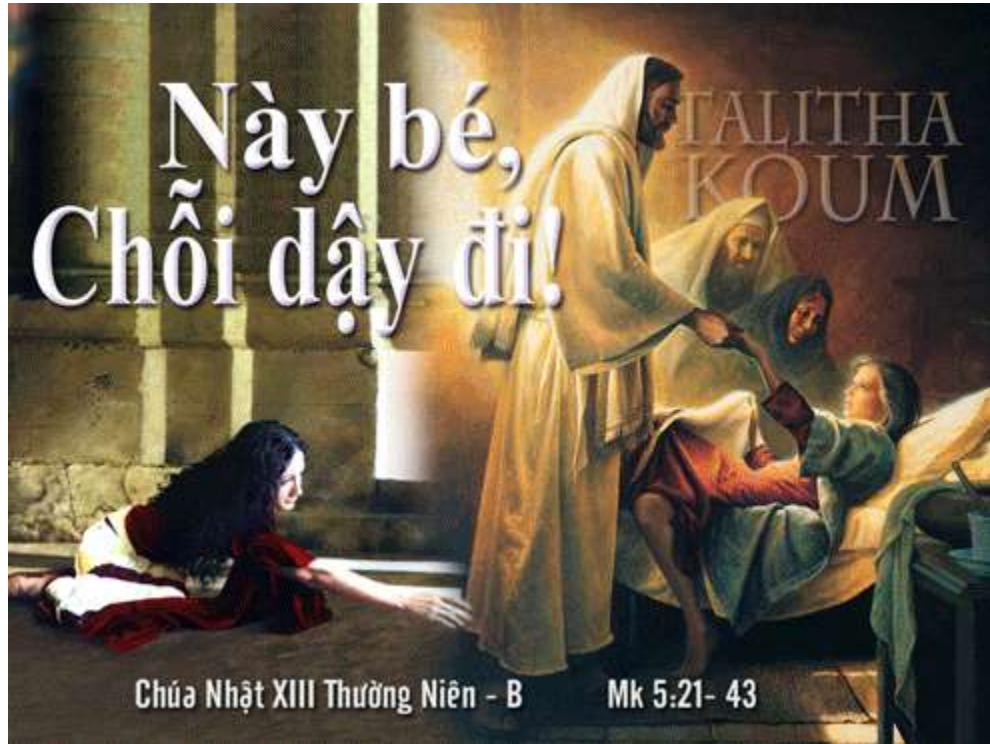

Chúa Nhật XIII Thường Niên Năm B

Ngày 1 tháng 7 năm 2012

Lời Chúa

Alleluia, alleluia! – Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Chuộc chúng ta, đã dùng Tin Mừng tiêu diệt sự chết và chiếu soi sự sống. - **Alleluia.**

PHÚC ÂM: Mc 5, 21-43

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Marcô.

Khi ấy, Chúa Giêsu đã xuống thuyền trở về bờ bên kia, có đám đông dân chúng tụ họp quanh Người, và lúc đó Người đang ở bờ biển. Bỗng có một ông trưởng hội đường tên là Giairô đến. Trông thấy Người, ông sụp lạy và van xin rằng: “Con gái tôi đang hấp hối, xin Ngài đến đặt tay trên nó để nó được khỏi và được sống”. Chúa Giêsu ra đi với ông ấy, và đám đông dân chúng cũng đi theo chen lấn Người tứ phía.

Vậy có một người đàn bà bị bệnh xuất huyết đã mười hai năm. Bà đã chịu cực khổ, tìm thầy chạy thuốc, tiêu hết tiền của mà không thuyên giảm, trái lại bệnh càng tệ hơn. Khi bà nghe nói về Chúa Giêsu, bà đi lẫn trong đám đông đến phía sau Người, chạm đến áo Người, vì bà tự nhủ: “Miễn sao tôi chạm tới áo Người thì tôi sẽ được

lành”. Lập tức, huyết cầm lại và bà cảm thấy trong mình đã được khỏi bệnh. Ngay lúc ấy, Chúa Giêsu nhận biết có sức mạnh đã xuất phát từ mình, Người liền quay lại đám đông mà hỏi: “Ai đã chạm đến áo Ta?” Các môn đệ thưa Người rằng: “Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy từ phía, vậy mà Thầy còn hỏi ‘Ai chạm đến Ta?’!” Nhưng Người cứ nhìn quanh để tìm xem kẻ đã làm điều đó. Bấy giờ người đàn bà run sợ, vì biết rõ sự thể đã xảy ra nơi mình, liền đến sụp lạy Người và thú nhận với Người tất cả sự thật. Người bảo bà: “Hỡi con, đức tin của con đã chữa con, hãy về bình an và được khỏi bệnh”.

Người còn đang nói, thì người nhà đến nói với ông trưởng hội đường rằng: “Con gái ông chết rồi, còn phiền Thầy làm chi nữa?” Nhưng Chúa Giêsu đã thoảng nghe lời họ vừa nói, nên Người bảo ông trưởng hội đường rằng: “Ông đừng sợ, hãy cứ tin”. Và Người không cho ai đi theo, trừ Phêrô, Giacôbê và Gioan, em Giacôbê. Các Ngài đến nhà ông trưởng hội đường và Chúa Giêsu thấy người ta khóc lóc kêu la ồn ào, Người bước vào và bảo họ: “Sao ồn ào và khóc lóc thế? Con bé không chết đâu, nó đang ngủ đó”. Họ liền chế diễu Người. Nhưng Người đuổi họ ra ngoài hết, chỉ đem theo cha mẹ đứa bé và những môn đệ đã theo Người vào chỗ đứa bé nằm. Và Người cầm tay đứa nhỏ nói rằng: “Talitha, Koumi”, nghĩa là: “Hỡi em bé, Ta truyền cho em hãy chỗi dậy!” Tức thì em bé đứng dậy và đi được ngay, vì em đã được mười hai tuổi. Họ sửng sốt kinh ngạc. Nhưng Người cấm ngặt họ đừng cho ai biết việc ấy và bảo họ cho em bé ăn.

Đó là Lời Chúa.

Lạy Chúa Kitô, ngợi khen Chúa.

Hình minh họa

Chía Sẻ

Đừng sợ! Nhưng hãy tin

Hai câu chuyện chữa hai “con gái” (*thygatēr*) (5:34.35) được lồng vào nhau: một người được xem như đã chết (5:2-24. 35-43), một người mang bệnh băng huyết (5:25-35). Người con gái nhỏ ở tại nhà và người cha là trưởng hội đường đến cầu cứu Chúa Giêsu; trong khi, người phụ nữ bị bệnh băng huyết đích thân tìm đến Người và được Người chữa lành tại chỗ. Trong cả hai người, quyền năng phục hồi sự sống của Người đã tỏ hiện; và chỉ có họ - và những người rất thân thiết - được chứng kiến hiệu quả lạ lùng của quyền năng này (x. 5:29, 40), tuy dân chúng ở bên Người rất đông. Cấu trúc của hai đoạn này: Câu chuyện chữa lành người phụ nữ bị bệnh băng huyết (5:25-34) được xen giữa câu chuyện Chúa Giêsu làm cho người con gái của ông Giairô chỗi dậy (5:21-24; 35-43). Việc Chúa Giêsu chữa lành người phụ nữ bị băng huyết là dấu hiệu đi trước tiên báo Chúa sẽ cho người con gái của Giairô sống lại.

Bệnh tình của người phụ nữ bị băng huyết là vô phương cứu chữa. Đã “mười hai năm” bà “khổ sở nhiều”, “chạy nhiều thầy thuốc”, nhưng kết quả là bệnh càng “thêm trầm trọng”. Con người đã bất lực. Điều này làm nổi bật quyền năng của Chúa Giêsu khi Người chữa bà lành bệnh. Người có thể làm điều không thể thực hiện đối với con người. Tuy nhiên, để được chữa lành, bà cần có hy vọng và lòng tin vào Người. “Nghe nói về Người” là hy vọng thúc giục bà tìm đến Người (c. 27). Việc bà chạm đến áo Người biểu lộ lòng tin của bà vào Người; rất khác và rất phân biệt với việc dân chúng chen lấn và đụng chạm vào áo của Người, mà các tông đồ không thể nhận ra (x. 5:31). Chúa Giêsu đã nhận ra điều này và biết cả quyền năng chữa bà lành bệnh phát xuất ra từ Người. Người đã không đặt tay trên đầu bà để chữa bà lành bệnh (x. 5:23; 3:10, 6:56), nhưng chính lòng tin của bà đã kéo đến trên bà quyền năng chữa lành bệnh từ Chúa Giêsu. Lúc này đức tin đã cứu bà một cách dứt khoát không phải là khỏi tội, mà khỏi hậu quả của nó. Cũng bởi lòng tin này mà bà được gọi là “con gái”, nghĩa là được kể như là một thành phần trong gia đình Thiên Chúa; chữ này cũng được dùng để nối kết phần tiếp theo.

Tình trạng của người con gái của ông Giairô cũng không thể cứu vãn được. Trên đường Chúa Giêsu đến nhà ông thì nghe tin về cái chết của người con gái. Câu “không muốn làm phiền Người” tỏ lộ sự thất vọng và bất lực của những người đến báo tin (c. 35). Điều ấy càng được thấy rõ hơn trong sự náo động và than khóc của họ (cc. 38-39). Chính vì thế mà Chúa Giêsu nói với ông trưởng hội đường: “Ông đừng sợ, nhưng hãy tin” (c. 36). Điều này hàm ý là ông trưởng hội đường vì đã chứng kiến người phụ nữ bị băng huyết đã được chữa lành nhờ tin vào Chúa Giêsu, ông cũng phải tin vào Người để người con gái của ông được chữa lành. Và bởi thấy ông bị xao động, Chúa Giêsu đã ra lệnh ông “hãy tin”. Thêm một lần nữa, quyền năng của Chúa Giêsu được tỏ hiện trong sự tuyệt vọng của con người. Người phục hồi lại sự sống cho đứa bé gái bằng cách cầm lấy tay và nâng dậy; như thể em vẫn còn sống. Người làm việc này cùng một cách thể như Người đã làm cho bà mẹ vợ của ông Phêrô (1:31), cho em bé trai bị quỷ

ám (9:26-27). Việc phục hồi sự sống đầy quyền năng này có hiệu quả “tức thì”, không cần nhiều thời gian để được thực hiện (1:42; 2:12; 7:35). Đi lại được là dấu hiệu đã được chữa lành (x. 2:9). Kết luận cuối cùng của Marcô là những người chứng kiến phép lạ đều đầy kinh ngạc (c.41; x.1:27; 4:41).

Chúa Giêsu tiếp tục tỏ mình ra cho các môn đệ của Người bằng những việc quyền năng để họ có thể tin vào Người. Việc quyền năng lớn lao hơn cả là chính Người sống lại từ cõi chết; nhờ đó họ tin Người chính là Con Thiên Chúa.

Linh mục Đặng Quang Tiến

TIN THÌ ĐƯỢC SỐNG

Bài đọc 1 hôm nay nhắc cho chúng ta tư tưởng lạc quan về cuộc sống. Khi tạo dựng con người, Thiên Chúa đã tạo dựng con người giống hình ảnh Ngài, để con người được tham dự vào sự sống vĩnh cửu, được hạnh phúc đời đời, nhưng con người đã phá vỡ kế hoạch của Thiên Chúa vì phạm tội. Tuy nhiên, Thiên Chúa giàu lòng thương xót sẽ nhận lời những ai thành khẩn kêu xin Ngài (Đáp ca: Tv 29). Tư tưởng này được minh chứng bằng hai phép lạ dưới đây:

1. Chữa người đàn bà băng huyết.

Bỏ địa hạt Cêsarê, Đức Giêsu lại trở về Capharnaum. Thấy Ngài trở lại, dân chúng đến đón Ngài rất đông để được nghe giảng và xin phép lạ. Trong số đó, ông trưởng hội đường Giairô có đưa con gái bệnh nặng gần chết. Ông đến xin Ngài đến chữa cho con ông. Ngài nhận lời đi ngay.

Đang trên đường đi đến nhà ông Giairô thì dọc đường có một người đàn bà bị bệnh băng huyết đã 12 năm, không dám đến gần Ngài một cách công khai vì luật lệ cấm kỵ, vì bệnh băng huyết là một thứ bệnh nhơ nhớp, bệnh nhân không được công khai giao thiệp với dân chúng. Bà lén lút đến đằng sau Đức Giêsu với ý nghĩ rằng miễn sao chạm được vào gấu áo Ngài là khỏi bệnh ngay. Bà đã sờ vào được gấu áo Chúa nên bà cảm thấy lập tức trong mình đã được khỏi bệnh. Đức Giêsu biết rõ sự việc đã xảy ra và hỏi xem ai đã động đến gấu áo Ngài? Bà thành thật thú nhận việc đã làm, Đức Giêsu đã yên ủi và khích lệ bà: “*Hỡi con, đức tin của con đã chữa con*”.

2. Cứu sống con gái ông Giairô.

Vừa chữa bệnh cho một người đàn bà bị băng huyết, Đức Giêsu vừa tiếp tục đi tới nhà ông Giairô. Tình cờ người nhà ông đến báo tin con ông đã chết rồi, đừng phiền đến Thầy nữa. Nhưng Đức Giêsu khích lệ ông: “*Đừng sợ, hãy cứ tin*”.

Quang cảnh nhà đưa bé thật nhộn nhịp: tiếng khóc của thân nhân cũng như của những người khóc mướn, tiếng trống tiếng kèn, cùng với lời báo tin của người nhà cũng như thái độ cười nhạo của những người chung quanh không tin vào quyền năng của Đức Giêsu cho thấy cô bé đã chết thật. Nhưng ở đây Đức Giêsu lại bảo: *“Cô bé không chết đâu, nó ngủ đấy”*. Ngài nói thế là vì Ngài muốn tỏ ra rằng Ngài làm cho kẻ chết sống lại dễ dàng như người ngủ thức dậy, để người khó tin được dễ hiểu.

Trước mặt 5 nhân chứng là cha mẹ cô bé và 3 môn đệ là Phêrô, Giacôbê và Gioan, Đức Giêsu cầm lấy tay cô bé và nói: *“Hỡi em bé, Ta truyền cho em hãy chỗi dậy”*. Và em bé chỗi dậy mạnh khỏe. Ở đây Đức Giêsu tỏ ra có quyền trên sự chết và sự sống. Ngài làm chủ của kẻ sống và kẻ chết...

Trên đây là trích 1 đoạn bài chia sẻ của **Lm Giuse Đình lập Liễm**, Giáo xứ Kim Phát, Đà Lạt.

HÃY CHỖI DẬY

Thiên Chúa là Chúa của sự sống. Thiên Chúa tạo dựng sự sống nơi thực vật, động vật, con người và thiên thần. Chúng ta thấy được sự sống gắn liền nơi các tạo vật. Mọi tạo vật đều nhận hơi thở sự sống. Rút hơi thở, chúng sẽ tan biến. Ngay chương đầu của sách Khôn Ngoan, tác giả được linh hứng viết rằng: *Thiên Chúa không làm ra cái chết, chẳng vui gì khi sinh mạng tiêu vong (Kn 1:13)*. Sự sống ở mọi tạo vật sinh động sẽ tiêu vong, nhưng sự sống thật sẽ tồn tại muôn đời. Chúng ta có nhiều kinh nghiệm về sự sinh, lão, bệnh và tử. Con người sinh ra và từ từ đi về cõi chết. Đã là người, ai cũng bước qua lúc sinh lúc tử.

Từ muôn thế hệ, dòng dõi này nối tiếp dòng dõi kia để truyền sinh sự sống. Sự sống mà Thiên Chúa trao ban cho tổ tông của loài người vẫn được tiếp tục phát triển và sinh sôi nảy nở. Sự sống của từng cá nhân sẽ chấm dứt ở đời này, nhưng sự sống của con người sẽ tiếp tục. Với niềm tin vào Chúa Kitô phục sinh, chúng ta tin rằng sự sống thay đổi chứ không mất đi. Người ta thường nói: *Sinh ký tử qui, sống gởi thác về và từ trần hay qua đời*. Qua đời này để vào đời khác. Chết không phải là chấm hết mà bước qua một cuộc sống mới.

Sự sống và sự chết là một mâu nhiệm. Chúng ta không hiểu được mâu nhiệm của sự sống, mà chỉ chiêm ngắm và sống mâu nhiệm này. Biên giới giữa sự sống và sự chết là một hơi thở. Có những người được sống cả trăm năm. Có những thân phận bé bỏng chỉ được nương nhờ sự sống nơi cung lòng mẹ ít ngày tháng. Cuộc đời dài vẫn của mỗi sinh linh đều khác nhau. Chúng ta không thể so sánh hay phân bì. Mỗi một sự sống là một huyền nhiệm. Sự sống như nhau, nhưng sự sống đi vào cụ thể trong những định mệnh hoàn toàn khác nhau. Mỗi một cá nhân được trao ban một số mệnh cuộc đời. Hạnh phúc biết bao khi chúng ta được mở mắt chào đời và được hiện hữu trên thế gian. Chúng ta hãy trân quý từng giây phút trong cuộc đời. Cuộc đời dù ngắn hay dài đều có một sứ mệnh, một ý nghĩa và cùng đích. Thiên Chúa đã tạo dựng con người giống hình ảnh Chúa để sống vĩnh viễn: *Quả thế, Thiên Chúa đã sáng tạo con người cho họ được trường tồn bất diệt. Họ được Người dựng nên làm hình ảnh của bản tính Người (Kn 2:23)*.

Chúa Giêsu là Ngôi Hai và là Con Thiên Chúa. Nhờ Chúa Ngôi Hai mà muôn vật được tạo thành. *Nhờ Ngôi Lời, vạn vật được tạo thành, và không có Người, thì chẳng có gì được tạo thành. Điều đã được tạo thành ở nơi Người là sự sống, và sự sống là ánh sáng cho nhân loại (Ga 1:3-4).* Thánh Gioan đã thấu tóm chân lý sáng tạo vũ trụ muôn loài qua một lời tròn đầy ý nghĩa: *Nhờ Ngôi Lời, vạn vật được tạo thành.* Ngôi Lời là trung gian của tất cả vạn vật hữu hình và vô hình. Ngài có quyền năng sáng tạo, biến đổi và tái tạo. Chúa Giêsu đã chứng minh quyền năng bằng các phép lạ và lời uy quyền. Biến đổi vật chất như nước thành rượu, bánh cá hóa nhiều, cho sóng gió im lặng, mở cá đầy, chữa các loại bệnh hoạn tật nguyên, cải đổi tâm hồn và quyền cho kẻ chết sống lại.

Suy về cuộc đời vô thường, là người ai trong chúng ta cũng có lúc khỏe mạnh và khi yếu đau, khi vui vẻ và lúc buồn sầu, khi hạnh phúc và lúc bất hạnh, khi may mắn và lúc hiểm họa. Sự sống sự chết cận kề. Ai cũng sợ đau yếu bệnh hoạn và chết chóc. Ông trưởng hội đường tên Giairô đến sụp lạy và van xin Chúa Giêsu: *Con gái tôi đang hấp hối, xin Ngài đến đặt tay trên nó để nó được khỏi và được sống.* Trên đường về nhà ông, có một người đàn bà bị bệnh xuất huyết. Bà cũng cực khổ tìm thầy chạy thuốc. Bà tự nhủ: *Miễn sao tôi được chạm tới áo Người thì tôi được lành.* Bà đã chạm và bà đã cảm nhận sự chữa lành trong thân thể bà.

Chúa Giêsu chính là nguồn sự sống và có quyền trên sự sống. Con người là loài thụ tạo, khi đã tắt hơi thở hoàn toàn thì thân xác đi vào cõi tiêu diệt. Không có một quyền lực hay loại thuốc nào có thể cứu gỡ. Đã ra đi là ra đi vĩnh viễn. Con người đành bó tay trước sự chết. Chúa Giêsu nhìn vào sự chết như một giấc ngủ. Thánh Marcô diễn tả về quyền năng của Chúa: *Người bước vào nhà và bảo họ: "Sao lại náo động và khóc lóc như vậy? Đứa bé có chết đâu, nó ngủ đấy! (Mc 5, 39).* Nhiều người cười nhạo Ngài vì họ đã biết em bé đã tắt thở và đã chết. Nhưng Chúa Giêsu cầm lấy tay nó và nói: *"Ta-li-tha kum", nghĩa là: "Này bé, Thầy truyền cho con: trỗi dậy đi! (Mc 5:41).*

Chỉ Đấng trao ban sự sống mới có quyền ban lại sự sống. Chúa Giêsu đã làm phép lạ cho em gái sống lại trước mặt đám đông. Sự kiện cho kẻ đã chết được sống lại hoàn toàn mới lạ, vượt ra ngoài sự hiểu biết và suy nghĩ của con người. Đôi khi chúng ta nghe nói có những người đã chết nhưng được hồi sinh. Có những trường hợp con người đã chết lịm đi, hơi thở quá yếu và các cơ quan lưu chuyển trong cơ thể hầu như ngưng đọng. Tin rằng sự sống vẫn còn hiện diện trong thân xác và họ từ từ được hồi sinh. Khi chúng ta có cơ hội chứng kiến những người trong lúc lìa trần, họ cố gắng hít khí vào phổi, nhưng chỉ thở hắt ra đôi lần. Sự cách biệt giữa sự sống và sự chết chỉ là hơi thở. Khi con người trút hơi thở là vĩnh viễn ra đi.

Chúng ta bước vào đời với hình hài một trẻ thơ bé bỏng. Chúng ta được nuôi nấng dưỡng dục, được học hỏi trau dồi kiến thức, được học làm người và học làm con Chúa. Mỗi người lãnh nhận những khả năng và nguồn vốn khác nhau. Điều quan trọng là chúng ta sinh lời không riêng cho chính mình mà chung cho đồng loại. Thánh Phaolô tông đồ trong thư gửi tín hữu Corintô đã nhắc nhở rằng: *Kẻ được nhiều thì cũng không dư, mà kẻ có ít, cũng không thiếu.* Phaolô đã khích lệ tín hữu rằng anh chị em vượt trội về mọi mặt về sự hiểu biết, lòng tin, sự nhiệt thành và lòng bác ái. Trồng người như trồng cây. Ai mà không mong cây trồng phát triển và sinh hoa trái. Con người có sứ mệnh cao quý. Mỗi cuộc sống con người cũng phải sinh hoa kết trái cho đời. Người ta thường nói: *Cọp chết để da, người chết để tiếng.*

Chúng ta sẽ ra đi với hai bàn tay trắng nhưng không thể thiếu hành trang. Cuộc sống bên kia cần có nhiều phước báo và việc thiện như là hoa quả cuộc đời. Phải tạo nhân tốt mới có quả tốt. Có lòng bác ái vị tha, chúng ta mới có sự yêu thương ràng buộc. Sự sống rất quý giá và đáng sống. Mỗi giây phút sống trong cuộc đời đều là hồng ân. Chúng ta không có quyền tiêu diệt hay hủy hoại sự sống của người khác hay của chính mình. Ai cũng muốn sống hạnh phúc nhưng đôi khi chúng ta làm ngơ trước những hạnh phúc mà chúng ta đang thừa hưởng. Niềm vui và sự bình an nằm ngay trong cuộc sống hằng ngày. Hạnh phúc ví như một chiếc khăn tinh sạch, đôi khi có điểm vài vết nhơ sâu khỗ. Vì quá chú trọng đến những chấm nhỏ buồn phiền của cuộc sống, để rồi có nhiều người bị quan cho rằng cuộc đời là bể khổ. Thực sự đời chỉ buồn khổ đối với những ai chấp ngã không dám buông bỏ.

Lạy Chúa, lời Chúa là thần trí và là sự sống, xin cho chúng con biết sống xứng đáng với danh phận của con người. Chúa tác thành mọi sự cho có. Chúa tạo dựng con người để được sống hạnh phúc và thông phần sự sống vĩnh cửu.

Lm. Giuse Trần Việt Hùng

Christ and the Woman with the Issue of Blood by Paolo Veronese